

MERINDE PENTRU SVFLET

ANUL 2. N°46

SERIA COTIDIANA

22 FEBRUARIE 2012

Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

CUVÂNTUL DOMNULUI

PSALTERION

PSALMUL 94 Al lui David.

1. Veniti sa ne bucuram de Domnul si sa strigam lui Dumnezeu, Mantuitorului nostru.
2. Sa intampinam fata Lui intru lauda si in psalmi sa-I strigam Lui,
3. Ca Dumnezeu mare este Domnul si Imparat mare peste tot pamantul.
4. Ca in mana Lui sunt marginile pamantului si inaltimile muntilor ale Lui sunt.
5. Ca a Lui este marea si El a facut-o pe ea, si uscatul mainile Lui l-au zidit.
6. Veniti sa ne inchinam si sa cadem inaintea Lui si sa plangem inaintea Domnului, Celui ce ne-a facut pe noi.
7. Ca El este Dumnezeuul nostru si noi poporul pasunii Lui si oile mainii Lui.
8. O, de I-ati auzi glasul care zice: "Sa nu va invartosati inimile voastre,
9. Ca in timpul cercetarii, ca in ziua ispitirii in pustiu,
10. Unde M-au ispitit parintii vostri, M-au ispitit si au vazut lucrurile Mele.
11. Patruzeci de ani am urat neamul acesta si am

zis: "Pururea ratacesc cu inima".
12. Si ei n-au cunoscut caile Mele, ca M-am jurat intru mania Mea: "Nu vor intra intru odihna Mea".

PSALMUL 95 Al lui David. La Evrei fara titlu.

1. Cantati Domnului cantare noua, cantati Domnului tot pamantul.
2. Cantati Domnului, binecuvantati numele Lui, binevestiti din zi in zi mantuirea Lui.
3. Vestiti intre neamuri slava Lui, intre toate popoarele minunile Lui;
4. Ca mare este Domnul si laudat foarte, infricosator este; mai presus decat toti dumnezeii.
5. Ca toti dumnezeii neamurilor sunt idoli; iar Domnul cerurile a facut.
6. Lauda si frumusetate este inaintea Lui, sfintenie si maretie in locul cel sfant al Lui.
7. Aduceti Domnului, semintele popoarelor, aduceti Domnului slava si cinste; aduceti Domnului slava numelui Lui.
8. Aduceti jertfe si intrati in curtile Lui. Inchinati-va Domnului in curtea cea

sfanta a Lui.
9. Sa tremure de fata Lui tot pamantul. Spuneti intre neamuri ca Domnul a imparatit,
10. Pentru ca a intarit lumea care nu se va clinti; judeca-va popoare intru dreptate.
11. Sa se veseleasca cerurile si sa se bucure pamantul, sa se zguduie marea si toate cele ce sunt intru ea; sa se bucure campile si toate cele ce sunt pe ele.
12. Atunci se vor bucura toti copacii padurii, de fata Domnului, ca vine, vine sa judece pamantul.
13. Judeca-va lumea intru dreptate si popoarele intru adevarul Sau.

PSALMUL 96 Al lui David.

1. Domnul imparateste! Sa se bucure pamantul, sa se veseleasca insule multe.
2. Nor si negura imprejurul Lui, dreptatea si judecata este temelie neamului Lui.
3. Foc inaintea Lui va merge si va arde imprejur pe vrajmasii Lui.
4. Luminat-au fulgerele Lui lumea; vazut-a si s-a cutremurat pamantul.
5. Muntii ca ceara s-au topit de fata Domnului, de fata Domnului a tot pamantul.

SFINȚII ZILEI

- SF. MUCENICI DIN EVGHENIA
- CUV. ATANASIE MĂRTURISITORUL
- SF. MC ANTUSA SI CEI 12 SLUJITORI AI EI
- SF. MC. SINETOS
- CUV. TALASIE SI LIMNEU
- SF. TELESFOR, EP. ROMEI
- SF. VLASIU, PAPA ROMEI

6. Vestit-au cerurile dreptatea Lui si au vazut toate popoarele slava Lui.
7. Sa se rusineze toti cei ce se inchina chipurilor cioplite si se lauda cu idoli lor.
8. Inchinati-va Lui toti ingerii Lui; auzit-a si s-a veselit Sionul
9. Si s-au bucurat fiicele Iudeii, pentru judecatile Tale, Doamne.
10. Ca Tu esti Domnul Cel Preainalt peste tot pamantul; inaltatu-Te-ai foarte, mai presus decat toti dumnezeii.
11. Cei ce iubiti pe Domnul, urati raul; Domnul pazeste sufletele cuviosilor Lui; din mana pacatosului ii va izbavi pe ei.
12. Lumina a rasarit dreptului si celor drepti cu inima, veselie.
13. Veseliti-va, dreptilor, in Domnul si laudati pomenirea sfinteniei Lui!

CVANTULS ZILEI

Dragostea de Dumnezeu face pe omul duhovnicesc să dorească ce dorește și Dumnezeu

După cum cel ce se iubește pe sine își îndreaptă gândul numai la bunurile din această viață, tot așa și sufletele celor care îl iubesc numai pe Dumnezeu au mîntea pironită numai la fericirea veacului ce va veni, se cred bogăți în avuții viitoare, sunt mândri de ele, se laudă cu strălucirea lor, parcă ar câștiga cununi de biruință când se roagă lui Dumnezeu și saltă de bucurie când aduc Domnului închinăciuni.

Oamenii care trăiesc numai pentru ei înșiși, chiar și când se bucură de o bucurie adevărată, tot nu pot avea un ceas de bucurie curată, căci dacă într-adevăr bucuria lor ar fi pentru pricini și bunătăți adevărate, atunci s-ar cădea să sufere când lipsește fericirea și să plângă când îi copleșește nenorocirea. În schimb, bucuria acelor care-și leagă toată viața de Dumnezeu este curată, fără umbră de întristare, pentru că întru Domnul multe pricini de bucurie avem, iar de întristare nici una. Pentru că nici o neplăcere nu-i poate atinge pe cei ce viețuiesc în Hristos, iar din câte pot întâlni în viață, nici una n-are puterea de a-i întrista. Doar însăși legea dragostei celei desăvârșite oprește să ne căutăm prea mult pe noi, căci : «dragostea nu caută ale sale».

Când iubesc, cei drepti iubesc din toată puterea lor, întrucât Cel drept pe care-L iubesc este fericirea însăși și atunci suferința nu-și mai are rost în viața lor și e cu neputință.

Praful și noroiul drumului își schimbă necurăția îmbrăcându-se cu însuși neprihănirea lui

Dumnezeu și se fac asemenea Lui. Tot așa și cei lipsiți și nenorociți, zorind spre încăperile unei case împărătești, se grăbesc care mai de care să-și lepede haina sărăciei lor și să se îmbrace în cele mai strălucite haine pe care le găsesc acolo. De aceea cred că li se și spune acestor creștini «silnici» și oameni care «iau împărăția cu asalt» pentru că ei nu așteaptă să fie îmbiați cu ea și nici să li se dea și lor o fărâamă, ci pun mâna pe tron fără să-i silească ori să-i îndemne cineva, ci cu a lor putere se încununază.

Și de fapt ei dobândesc ceva, dar nu spun că în aceasta constă toată fericirea și bucuria lor, ci se bucură peste măsură numai pentru că sunt părtași la aceeași împărăție cu Domnul cel iubit. Și nu pentru că iubitul lor ar fi Cel care le-ar fi împărțit aceste bunuri, ci pentru că El însuși formează acele bunuri. De fapt le -o spune aceasta însuși simțul lor lăuntric și presimțirea lor, încât, chiar de n-ar avea deloc parte la fericirea și bucuria Celui iubit al lor, ei tot n-ar înceta de a se crede fericiți și biruitori, încununăți și chiar plini de mulțumire c-au dobândit o împărăție întreagă. Așadar, pe bună dreptate li se spune «răpitori» și «siluitori» ai bunurilor celor dumnezeiești, pentru că prin străduința lor au ajuns să-și cucerească bucuria fericirii. Aceștia sunt cei care își urăsc și își pierd «sufletul» lor, în schimbul acestora dobândind însă pe Stăpânul sufletelor.

Și atunci, ce poate fi mai de preț și mai neclintit decât bucuria aceasta ? Căci se poate foarte ușor că aceia care găsesc fericirea numai în ei s-ajungă foarte repede s-o piardă, pentru că, nefiind pe această lume nimic statornic, nu ajung să se bucure atâta de fericire, cât tremură de frica de a nu o pierde. În aceeași vreme, însă, comoara celor

GÂNDULS ZILEI

”Acest neam de demoni cu nimic nu poate iesi, decit numai cu rugaciune si cu post.”

Marcu: 9,29

credincioși stă la bun adăpost de furt, iar bucuria nu-i amenințată de nici o urmă de tristețe, și, sigur, nici o frică nu va fi pentru o fericire așa de sigură și de neclintită.

Alergând prea mult după plăceri, cei răi au tot dreptul să nu se încreadă deloc în fericirea lor, de frică să nu-i ducă la trufie, care ar strica apoi toată această fericire. Pe ceilalți, dimpotrivă, nimic din acestea nu-i îngrijorează, căci ei nu dau prea mult pe sine, ci se încredințează cu totul lui Dumnezeu. Și fiindcă numai întru El se laudă, atunci pe bună dreptate îi cuprinde o bucurie suprafirească și dumnezeiască, în stare să biruiască și legile firii și să se ridice și deasupra minții omenești.

Când pleci dintr-o casă pentru a te muta într-alta mai bună, e un semn că lași o bunătate mai mică pentru alta mai mare, bucurându-te, se-nțelege, mai mult de cea din urmă decât de cea dintâi. Tot așa, dacă printr-o minune, ai putea schimba un trup mai slăbănog cu altul mai desăvârșit, cel dintâi desigur l-ai lepăda și nu te-ai mai bucura de el, inima crescându-ți cu atât mai mult, cu cât se poate bucura acuma într-un trup mai sănătos și mai frumos. Când, așadar, părăsești nu numai casa ta și trupul tău, ci te lepezi și de tine însuși spre a dobândi pe Dumnezeu, Care, de acum

CUVÂNTUL ZILEI (CONTINUARE DIN PAGINA 2)

încolo, ține loc și de trup și de suflet, de rude, de prieteni și de orice, înseamnă că această bucurie întrece orice bucurie pământească și n-are asemănare decât cu cea dumnezeiască, singura în stare să facă pe cineva cu totul fericit. Pentru aceea se și zice despre acei oameni că se bucură cu «bucuria» lui Hristos, căci ceea ce-L bucură pe El, aceea, îi înveselește și pe ei. Ceea ce face bucurie lui Hristos e El însuși. Numai un astfel de izvor de bucurie naște o bucurie de aceeași mărime. Și acest lucru nu-i numai o simplă potriveală sau o simplă vorbă, ci e nici mai mult, nici mai puțin decât însăși spusa Mântuitorului.

Căci atunci când ne-a făcut cunoscute legile dragostei și a îndemnat pe ucenici să-i păstreze o dragoste neclintită până la sfârșitul veacurilor, Mântuitorul a adăugat : «Acestea vi le-am spus vouă pentru ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină». De aceea vă și poruncesc «să vă iubiți unul pe altul» pentru ca, prin prietenie, toate făcându-vi-le de obște unii altora, să ajungeți să vă bucurați întru Mine cu bucuria Mea, «pentru că voi ați murit, iar viața voastră e ascunsă în Dumnezeu cu Iisus Hristos» împreună cu bucuria voastră și toate ale voastre, încât nimic omenesc nu mai rămâne în voi.

Ca să folosească o vorbă mai scurtă, Sfântul Pavel spune despre acest lucru : «Nu sunteți ai voștri, cu preț ați fost cumpărați». Or, cel care a fost cumpărat de altul nu se mai uită la sine, ci la cel ce l-a cumpărat și se întreabă cum să trăiască mai deplin după voia aceluia.

Desigur, între oameni, robul este sub puterea stăpânului numai în ce privește trupul lui, mintea și vrerea rămânându-i slobode, spre a le întrebuința

cum vrea, pe când cel care a fost odată răscumpărat de Hristos, e cu neputință să mai fie al său, oricine ar fi el. Căci nici un om n-a fost vreodată în stare să cumpere pe un alt om în toată întregimea lui, întru-cât sufletul omenesc nu se poate cumpăra cu nici un preț de pe lumea aceasta, după cum, iar, nici un om n-a fost în stare să facă pe altul rob și nici să-i dezrobească decât în ce privește trupul aceluia, în vreme ce Mântuitorul pe omul întreg l-a răscumpărat. Și în vreme ce oamenii răscumpără cu bani pe cei ajunși robi, Mântuitorul S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare. Și-a dat trupul și sufletul pentru a ne slobozi pe noi, și-a dat trupul Său spre moarte, iar sufletul și l-a smuls din trup. Trupul Lui se chinuia sub povara loviturilor nu numai în vreme ce sufletul suferea, ci încă înainte de clipa înjunghierii : «întristat este sufletul Meu până la moarte».

Fiindcă Domnul Se dăruiește întreg, urmează că și pe om îl răscumpără întreg și mai ales voința, căci peste celelalte și așa era stăpân și firea noastră îi era și altfel supusă întregă, numai voința noastră se încapățâna să nu asculte de El, cu toate că Domnul a încercat totul spre a o cuceri. Tocmai pentru că a vrut să ne câștige voința, Domnul n-a vrut să ne silească și nici nu ne-a luat-o, ci ne-a răscumpărat-o.

De aici urmează că nimeni din cei răscumpărați de El nu mai poate face cu voința sa orice ar vrea, căci ar călca în picioare drepturile pe care Răscumpărătorul le are asupra voinței, pentru că a face ce vrei tu cu voința ta înseamnă iarăși a te căuta numai pe tine și a umbla numai după plăcerile tale.

Se cade, așadar, să înțelegem că nici unul din cei drepti și buni nu se iubește pe sine, ci numai pe

Cel ce l-a răscumpărat. Cel puțin așa ar trebui, ca măcar unii din cei răscumpărați, dacă nu toți, să aibă gândul acesta. Căci cum s-ar putea închipui ca o răscumpărare atât de înfricoșată să se fi săvârșit fără rost ?

Celor care iubesc numai pe Domnul, le este ușor să arate o bucurie lipsită de orice suferință, pentru că de acum Dumnezeu S-a făcut stăpân și pe sufletele lor. Ei pot arăta bucuria cea mai mare, mai dumnezeiască și mai presus de fire, pentru că din această bucurie își scot toată puterea vieții și pentru că bucuria aceasta e atât de fermecătoare, încât nici o altă binefacere nu i se poate asemena.

După cum nu se poate să slujești pe vreun om și să nu dai și peste supărări, tot așa e cu neputință să slujești lui Dumnezeu și să nu te simți fericit. De aceea dacă și cel dintâi necredincios legându-și viața de cea a celui care l-a cumpărat și simțindu-se dator să-i urmeze pe calea întristărilor și a muncilor, încât ajunge și el să treacă prin dureri și suferință, în aceeași vreme omul drept cum s-ar putea lăsa oare pradă durerilor, când bucuria cea adevărată îi este tovarăș de toată bunăvremea ?

Cel care a răscumpărat cu bani pe un rob nu a făcut-o din dragoste pentru robul său, ci pentru ca, în prețul trudei acestuia, să-și aducă lui folos, cu toate că știe că robul roboteste pentru trebuințele stăpânului ducând o viață plină de neajunsuri. Pentru cei drepti, lucrul stă tocmai dimpotrivă : Mântuitorul toate le-a făcut pentru fericirea robilor Săi, S-a dat pe Sine drept preț de răscumpărare, nu ca să scoată vreun folos de pe spatele; celor pe care i-a răscumpărat, ci pentru a veni în ajutorul lor și pentru ca Stăpânul și chinurile Lui să fie de

CVANTUL ZILEI (CONTINUARE DIN PAGINA 3)

folos slugilor Sale și pentru ca aceștia să intre într-adevăr întru puterea și bucuria Domnului lor. Pentru aceea, ei nu s-au descătușat de robie, ci, în loc de libertate, au ales cătușele îndată ce au ajuns să schimbe lipsurile cu bogăția, robia cu împărăția și nelegiuirea cea mai de jos cu mărirea cea mai înaltă.

Drepturile pe care le iau după lege stăpânii asupra robilor lor trec acum, prin iubirea de oameni a Mântuitorului, de la Stăpân asupra robilor. Pe cei dintâi legea îi face domni peste robi și peste averile lor, atâta vreme cât stăpânii nu renunță la dreptul de stăpânire și nu dau robilor slobozenie, în același timp, cei drepiți au pe Însuși Domnul în ei și s-au făcut moștenitorii Lui, dacă-I îndrăgesc jugul și se simt în-datorați Lui pentru răscumpărare. Aceasta este ceea ce porunca și Sfântul Pavel : «Bucurați-vă întru Domnul», prin Domnul înțelegând pe însuși Răscumpărătorul.

Lămurind și mai limpede pricina bucuriei, Mântuitorul numește «slugă bună» pe cel care se va împărtași din bucuria Domnului, iar ca «Domn» e socotit El însuși, Cel care zice : «Intră, slugă bună, întru bucuria Domnului tău». Aceasta pentru

că tu ai rămas mai departe slujitor al Domnului, iar zăpădul de răscumpărare nu l-ai rupt și prin el ai rămas să te bucuri de bucuria Domnului. Această bucurie a slugii e la fel cu a Stăpânului, nu numai pentru că au aceeași pricină, ci și întrucât simțirile amândurora sunt la fel. Deoarece, precum Hristos nu Lui însuși a plăcut, ci pentru robi a trăit, a murit și a făcut înnoirea lumii, iar apoi întorcându-Se la ale Sale și, luând iarăși tronul Tatălui Său, șade acolo pentru vecie, făcându-se Mijlocitorul nostru pe lângă Tatăl, tot așa și slujitorii care țin mai mult la Stăpânul lor decât la ei înșiși, nu se mai întorc la sufletul lor, ci iubesc numai pe Domnul.

Așa a fost Ioan care simțind că-i apune steaua din clipa în care S-a arătat Domnul, a fost așa de departe de a se supăra pe El, încât el a fost acela care L-a arătat și L-a vestit celor ce nu-L cunoșteau și nu simțea plăcere mai mare decât vorba prin care se făcea pe sine «mai mic». El a simțit că toate privirile se îndreaptă asupra lui Hristos, că tot poporul se îngămădea spre El și că gândul tuturor zbură spre El, ca și al unei mirese spre Mirele său. El s-a mulțumit cu aceea să poată sta în jurul

Mântuitorului, să-i asculte glasul, care ar fi fost în stare să-i răsplătească pentru orice suferință. În căutarea sa după Hristos, și Sfântul Pavel nu numai că a uitat de sine însuși, ci parcă și soarta și-a trădat-o. Căci dacă ar fi fost după el, s-ar fi aruncat și în gheenă, atât de fierbinte i-a fost dorul lui tainic după mântuire. Pe Mântuitorul așa-L iubea de mult încât era în stare să-și facă sieși ceva rău și această dragoste nu numai că se pare că-l ardea mai fierbinte decât focul iadului, ci flacăra ei era mai puternică și decât viețuirea împreună cu Hristos cel iubit al său. Dragostea aceea nu-l îndemna numai să se bucure, ci îl făcea nici de gheenă să nu-i pese deloc. Și cu toate acestea, Sf. Pavel cunoscuse și gustase din destul bunătatea și frumusețea lui Hristos, dar era în stare să se lipsească de ea, îngrijindu-se numai de mărirea lui Dumnezeu, dacă nașterea, trăirea și împărăția cu Hristos i-ar fi adus numai fericirea lui singuratică. De aceea tot ce dorea, nu dorea pentru sine, ci pentru Domnul, de dragul Căruia parcă ar fi dorit și să piardă orice dacă i-ar fi cerut așa ceva....

(Sfântul Nicolae Cabasila-
"Viața în Hristos")

RUGĂCIUNEA DE MIERCURI

Doamne Atotputernice și Atotîndurate! Imi aduc aminte ca Te-ai nascut Om din Sfânta Fecioară în peștera și ai fost vândut cu treizeci de arginți de ucenicul cel viclean, ca sa ne rascumperi pe noi, pacatoșii, de sub puterea diavolului. Pentru aceasta, Te rog, indura-Te de mine, pacatosul!

Primește, Doamne, aceasta mica a mea rugăciune, si umilită a mea vointa, că mă intristez pentru ca Te

-am întristat, și mă amarăsc pentru ca Te-am supărat fără de număr. La Tine, Prea Bunule Mântuitor, am toata speranța, si cred ca Tu, care din iubire de oameni ai primit sa fii vandut pentru noi, Te vei îndura și de mine acum, ca sa mă mantuiesti de chinurile cele de veci, și sa ma învrednicești Imparației Tale.

Nu Te departa de la mine Doamne, si ajută-mi, ca in toate să fac voia Ta, si să nu Te mai

răstignesc în toate zilele cu faptele mele cele păcătoase, nici să Te batjocoresc cu cugetele mele cele rele, precum făceau iudeii cei necredincioși în timpul Sfințelor Tale Patimi, ci ca femeia cea păcătoasă sa-ți spăl picioarele, cu lacrimile ochilor mei, pentru ca să mă învrednicesc a auzi si eu din Gura Ta cea dulce: Iertate să-ți fie păcatele... Amin.